

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

✦ Sserbske njedźelske łopjeno. ✦

W Budyschinje, 12. oktobra 1924.

Čižičež a nakład Čsmolerjez knižičižičežetnje a knižarnje šap. družšt. s wobm. ruč. w Budyschinje.
Wutħadźa łóždu ħobotu a plačži na měħaz 15 stotnych pjenjeħtow.

17. njedźela po śwj. Trojizy.

Łuf. 14, 1—11.

Lubowani w tym Ānjeju! W Bethaniji běšchtej dvě ħotije, Marja a Martha, kotrejž teħo Ānjeja Jesuħa ħorjewšasħtaj do ħwojeho domu. A šta ħo, so wón wučěšche, a Marja ħedžěšche jemu i noħomaj, Martha pak činješche ħebi wjele prózy. Tuž poħasa tón Ābóžnik na to, so ma ħo wsħitko stacž w ħwojim čaħu. Wobej ħotije čyħšchtej wsħaħ temu Ānjejei ħlužicž, taħ derje kaž móžěšchtej — ale, taħ doħto ħacž wón i nimaj rěčěšche, běšche jenicžka psħiħlušchnosčž sa wobej: wotpočžowacž a poħluħacž!

Wój ħščeščizjano, w Bethaniji twojeje dušche byħli tež sħednocžene dwojake požadanje: staranja a modlenja; jena Martha, kotraž by najradšcho njeměrnje stajnje ħo prašchała: sħto dyrħju džělacž? a druha Marja, kotraž ħo prašcha: sħto dyrħju činicž, so byħ sħóžna byħla. Woboje ma ħwoje prawo psħed Bohom, ale kóžde w ħwojim čaħu. Staraj ħo a džěłaj! ale ħdyž tón Ānješ psħiħndže, potom wotpočžń a poħluħaj! A ħłaj; wón psħiħndže do njeměra kóždeho tħdženja se ħwojei čžichej njedželu.

Lubowani! Bšchezo jaħo jene i najtřosħniħich ħłowow plačěšche tamne: „Čižičež druħi ħabatny wotpočžńik je wostajeny Božemu ludu.“ To je tamny poħłedni ħabat, ħdžež wy, kiž seže nućžni wot doħbeħo čžežleħo džěła žiwjenja, spróznei ruzy ħromadu styħnečž a jej ženje wjazy ħibacž njebudžecž; ħdžež wy, kotřychž dušcha psħes wsħelake domachpřtanja je spróžna ħacž do ħnjercže, njěšłonćneħo měra ħo móžecže wjeħelicž, ħdyž seže we Āħřystuħu wuħnyli. ħaj tón njebješki ħabat ma ħwoje ħwojate sħmjo w nasħej njedželi. Kaž jow twoju njedželu ħwojecžiš,

taħti budže twój ħabat we wěčžnosčži. A kaħ mamy my nasħu njedželu prawje ħwojecžicž, to praħi nam nasħ tekst. Wón rěčži wot jeneħo ħabatneħo dnja se žiwjenja nasħeħo Ānjeja a Ābóžnika Jesom Āħřysta. Tuž tehodla:

Wot nasħeħo Ābóžnika móžemy nawuħnečž njedželu prawje ħwojecžicž, a to ħo stanje

1. ħdyž mamy tón prawy njedželski pucž,
2. tón prawy njedželski stutħ,
3. tu prawu njedželsku draħtu.

1. Ĥapojħtoħ Łuħasħ je nam w tutym sčzenju jedyn ħabatny džěń teħo Ānjeja wopřħaħ, ale niž dospoħnje, psħetož my nićžo nješħonimy, sħto je Jesuħ rano a dopoħdnja čžinik; jenož wot psħiħpoħdnisħej ħodžinje je tu rěčž. My pak ħebi móžemy łóħko myħlicž, sħto je nasħ Ābóžnik te tamne ħodžiny teħo dnja čžinik, ħdyž wot njeħo rěka: Wón džěšche do sħule po ħwojim „wasħnju“ na ħabatny džěń. (Łuf. 4, 16.) Ĥeħo wasħnje po taħim běšche, so wón kóždy ħabat do sħule džěšche, ħdžež bu Bože ħłowo přjódčžitane a wuložowane. Taħ wón dopjelnjěšche ħwěrnje, sħtož třecža kaħnja ħebi žada: „Ty dyrħišħ ħwojaty džěń ħwojecžicž.“ Ĥa Jesuħa njebě třecža kaħnja nušna, wón stejesche wšħčhe teħ kaħnje; sħtož čži piħmatwucženi wo njei wucžachu, to wón wsħitko wjedžešche. Ně jemu běšche wo to čžinicž, so by wón poħlušħny byħ psħecžiwu Bohu a so by doħry psħiħħad ħwojemu ludu daħ, so by tež lud na ħabacže p r a w y p u c ž do Božeho domu nomahaħ.

Wamafacže dħa tež wy, taħ ħušto ħacž wam móžno je, tón prawy njedželski pucž do Božeho domu? Bohu budž džat, ħdyž w tutym čaħu, w kotřymž taħ wjele we wsħitħich sħtantach Boži dem njewopyħtaju a Bože ħłowo sħpřiwaju, tola na dnju teħo

Knjesa hiščeže jenu nutrnu wošadu bo šhromadžić widžimny na hwojathm městnje. Tajtm řu tež wrota njebieskeho kralestwa wotamknjene po tym řlowje nascheho Šbóžnika: „Šbóžni řu czi, řiž Wože řlowo řlyšcha a to řamo wobarnuja.“

Alle jene napominanje na tutych řwěrných wřchitřich! Bjeřčeže řo tež po tych horje, kotřymž je pucž do Wožeho doma řarostř. Šsu to czi duchownije lěni, kotřymž je tón pucž do Wožeho doma přchedaloki a te wjedro přchubjene. Šsu to czi, řiž řu řanurjeni do wjeřela a řarowčow teho řwěta. Šsnadž řu mješ nimi tež wafři přchecželjo a řnaczi — o dopjelncze řlužbu na jich duřchach, tón Knješ mohł něhdy jich duřche wot wafř řadacz.

D njeprajcze ř Kainom: dyrbjal ja mojeho bratra pařthé bneč? Ně, napominajcze jich, řo bneču pucž do Wožeho domu přtali a přchiwjedžcze jich řobu. Wono je řrudnje, hdyž do nascheho luda, wořebje do teho mlodeho luda, kotřmž dyrbi tola bneč ta nadžija přchichodnych czařow, nuts pohladamy! D řajke czeřke wotřwjećenje řabata to je, hdyž druhich ani řwonny, ani bnygle ani řpěwanje do domu Wožeho nječehnje.

2. Njedžela pař njebudže jenož přches prawny njedželřki pucž, ale tež přches prawny njedželřki řtutř řwjećena.

Džětanje na řabacze bě pola israelskeho luda twjerdže řafafane. Řamjenjowafche tola žyřy řraael jónu jeneho muřa, dofelž běřche drjewo řberal na řabatnym dnju.

Tajřej řlužbje tych řidow po piřmiřach teho řakonja chzřřche tón Knješ napřchecžiwu řtupicž. Wono njemóže tola Wořa wola bneč, řo njeřměny njedželu řadny woheń řapalicž a naschemu řkotej piřy řwaricž. Wny jeno njeřměny řo wotrocžkam teho džěla na njedželřkim dnju řežinicž. — Alle Wořu budž řkoržene, řař tola to džělo njedželu w naschim ludu přchiběra. Dže tola tež přches řřchecžaniřke domy njedželu ropot a řlepot.

Wóže dha řohnowanje přchicž ř tajřeho řabatřamanja? „Šchtož czi njedžela nadžěla, to czi bjeřje pónžžela“, pñaji lud. Přchetož hdyž řo njedželu wobohaczřřch, dha je runje tvoja pořna mofřen řa mřnyřki řamjeń na tvojej řchiji, řiž tvoju duřchu ponóri do hlubofeho řtwjerdnjenja abo řrudneje řmjercze.

Alle wono řu p r a w e njedželřke řtutři, na kotřmž řane pořlecze, ale jenož řohnowanje leži a na to chze nař tón Knješ w džęřniřchim řeženju wořebje pořafacz. Tam běřche jedyn wódnivy cžłowjeř, tón njeběřche řadny wot teho řariřeřřkeho přchepřochenyř hofčow; ně, wón bu tam přchinjeřeny, řo by jeho tón Knješ widžal a jeho wuřtrowil. A to na řabatnym dnju. A jako tón Knješ jeho wuřtrowi, řař woni řwarjachu! Alle tón Knješ jim pñaji: „řhtó je mješ wami, hdy by jemu wof abo wořow do řtudnje padnyř, řo by wón jeho na měřcze njewuczahnyř řabatny džęń?“ Wotajřim, hdyž wy řkoczecza dla na řabatnym dnju džělacze, njeddyrbjal da ja džęřa řhudemu cžłowjeřej pomhacz, wřchak je to řtutř teje lubofcze.“ Něřko wěřch, řajke řu te prawe njedželřke řtutři: řtutři lubofcze.

3. Alle hiřčcze to řřcze řluřcha po naschim tekřcze ř pravemu řwjećęnju njedžele, mjenujřy jena prawa njedželřka drařta. Šso řamo rořumi, řo jow njemóže řeč bneč wot teje cžělnje drařty. Šchtož to nařtupa, dha řtaji nam řwěť bohату pñchu na řwójathm dnju přched wocži, ale jow je řeč wot teje drařty, ř kotřejž řb ta duřcha na njedželřkim dnju pñchicž ma. Tu prawu njedželřku drařtu pořaže nam tón Knješ: „Wón pñtny, řař woni wuřwolichu na wřřchim měřtnje ředžecž.“ Na pñnim měřcze ředžecž, njeje hiřčcze řadny hřěch, přchetož niřtón tola dyrbi tam ředžecž, a ředžecž po řtawje a pořowanju njemóže hiřčcze řadny hřěch bneč — ale řebi řam to najwřřche měřtno w u ř w o l i c ž, na te řame řo cziřchcžecž, řař to wjele cžinjja, to je hřěch teje horďocze. Tehodla powěda tón Knješ tuto přchirunanje w naschim tekřcze.

Jow mařch ty prawu drařtu tvojeje wutrobny: poniřna myřł tvojeje wutrobny je tvoja drařta, přchicřtojna tu w Wořim domje. Šchtož tule drařtu nořř, tón je řaczny po tym řlowje Wořim a njeje řohnowanje řobu domoj ř teho pñedowanja. Šdyž pař řaneho řohnowanja njeřaczujęřch, dha njepraj hnydom, řo je pñedowanje na tym wina, ale prařčej řo, hacž mařch prawu njedželřku drařtu. Wóh napřchecžiwu řteji hordym, řař chzemy řebi řwěricž, tu hiřčcze řo hordžicž? A tu njehladař wjazy na druhich, ale na řam řo a dny na řwoju wutrobu a řkřń: „Wořo budž mi hřěřchniřej hnadny.“ Wotom tež prawe řohnowanje dom ponjeřęřch. Čřim mjęřřchi jow, cřim wjęřřchi tam.

Tehodla, luba duřcha, wuřwol řebi radřcho prawny njedželřki pucž, prawny njedželřki řtutř a prawu njedželřku drařtu. řamjeń.

Švangelřta a řatolřka žpřčej w Němřřej.

Šdyž řo prařčęřch, hacž jich wjazy ewangelřřch ře řatolřkej žpřčwi přchicřtupja, abo wjazy řatolřřch ř ewangelřřej žpřčwi, řo czi ř wjęřřcha wotmofłwi, řo jich wjazy ewangelřřch ře řatolřkej žpřčwi přchęřtupja. Wořebje wot řatolřkow dořtanjeřch tuto wotmofłwenje; njemóže řebi to řtoro hinař myřlicž, hdyž tola jeho řatolřke nowiny w tutym řmyřřlu piřchu, a hdyž řo tola přchęřo řařo řař horřiwje ewangelřřy a druřy wřóczo wofaja, řař řabluđžene wotřy do řatolřřej žpřčwje. Šřmy tola hagle přched řrótřim na tute wořebje něřkole řařo řive řtutřowanje řatolřřej žpřčwje pořafacz dyrbjeli, dofelž řo to tež mješ Šřerbami řtawja. Řatolřke nowiny piřaja, řo to řhromadami cžěřaja ř proteřtantiřřřch žpřčwjom, wo tym, řo jich to we wulřich měřřach jara wjele ř řatolřřej žpřčwje wuřtupuje, wo tym mjelcza, řař do žyřa tež wo tym, řo we řuřodnej Čžęřřej ř cžřjódami ř řatolřřej žpřčwje wuřtupichu a hiřčcze ř njeje wuřtupuja. Tež wo řahubje proteřtantiřřma — „Untergang des Protestantismus“ — wě pod romřřkim wřiwom řtejaze nowinařřtvo wjele piřacz. Wotpohlad tu-teho žyřeho cžinjenja, — to lohzy řpóřnajeřch, — je tón, nahladnořč romřřko-řatolřřej žpřčwje wuřběhłowacz přched tymi, řiž wřřcho wěřja. řař tež jedyn řatolřki něřkomu pñaji, ř tym řař řuř řwoje řobuželenjo wupñajejo, řo to řa 100 lět tu řaneho proteřtantiřřkeho wjazy njebudže, dofelž to proteřtantiřřke žpřčwje, bóle a bóle rořpaduja. Na řajřim řo cřim mjęřje džiwafch, hdyž řhoniřch, řo nowina Watifana abo ř druhimi řlowami řamřchowa nowina: „Disservatore Romano“ 1921, piřajo wo řriřy řutherřtwa, wofjewjeřche, řo bu jich 7,295 wot řta ewangelřřřch Němřřřej řařo řatolřřřch a řo je jich to pñedny 5 wot řta býřlo. To by jich řa lěto 2 800 000 ewangelřřřch ř řatolřřej žpřčwi přchicřtupicž dyrbjalo. Wě jich pař jeno 7 2 9 5.

řodawamy tu něřkotre licžby wo přchęřtupjenju. Čzi, kotřiž ř řatolřřej do ewangelřřej žpřčwje přchęřtupichu, řu po řapiřřach ewangelřřřch žpřčwinyřch wřřchnowofčow licženi, a czi, kotřiž ř ewangelřřej ř řatolřřej přchęřtupichu, po řapiřřach řatolřřřch žpřčwinyřch wřřchnowofčow; tute pořlednje licžby řtajimny tu deleřa řady b), te řamne řady a), a licžbu, kotřař pořaže, řelřo wjazy jich to řóžde lěto ř řatolřřej žpřčwje ř ewangelřřej přchęřtupi, řady c). We řhncžku wřřche tutych řřjoch řhncžřow řteja lěta, w kotřmž jow to řelřo a řelřo přchęřtupi:

	1910	1914	1915—1918	1919	1920	1921	1922
a)	8296	7372	5236	9154	11017	11454	10176
b)	4779	4484	3870	7295	8565	8030	7084
c)	3517	2888	1366	1859	2452	3424	3092

Š tutych licžbow řpóřnajeřch, řo je jich w řóždym lěcze wjazy ř řatolřřej žpřčwje ř ewangelřřej přchęřtupiko hacž ř ewangelřřej ře řatolřřej. Licžby řady c) czi to pñaja, a tute licžby bywaju cřim

vojtske, hdyž wopomniš, so romsko-katolske wobydlerstwo Němskeje tač něhdže poloju ewangelskeho wobydlerstwa wučinja. Katolske wobydlerstwo Němskeje je potajkim kóžde lěto wjazn pschstupjenzow — abo kaž to zuse mjeno rěka: konwertitow — do ewangelskeje zyrkwoje pobjako, hač jich to dwójzn tač wulke ewangelske wobydlerstwo do katolskeje zyrkwoje.

To šu licžby, kotrež šu wažne a šajimaze, wošebje nětko, hdyž to bamž pscheproschuje niz jeno romsko-katolskich, ale tež tnych druhich k jubilejnemu lětu 1925 do Roma, a hdyž to runje w měšazu oktobru šmy, kotrež naš kóžde lěto s nowa dopomni na to wulke a wažne, šchtož šo psched 400 lětami šta, šo šapocžatowšchi 31. oktobra 1517 we Wittenberku s 95 šadami abo thešami našeho reformatora dra. Marcžina Luthera.

Něč pschi rowje.

Pěšnječ rjetny něhdny tute wulke šłowa: „O Lieb, so lang du lieben kannst . . .“ Semrěta bě 66 lět stara; měšeske cžežke žiwjenje jady šo. Wumrě w Šš. Běške wot muža džělena. Šchěšć džěczi je wufubłaka. Čžaš da balsam šapotacž do waschich ranow. Pschetož wona běške wascha. — Tak wuwolam: „Rein Jenseits gibt's, kein Wiedersehen!“ — Wotpocžuj nětk cžiške, ty škrobly bědžerjo! Ty šy dobyta! My bědžimy šo dale! — „Laßt uns der Not ins freche Antlitz schauen! Laßt Selbstvertrauen und Liebe sich verbinden!“ — Šchtož nam wutrobny a dusche hnuwa, to šapschimmjenešy do tutnych šłowow: „Heiliger Sinn des Lebens, laß dich finden! Laß dich erlauschen, ew'ge Harmonie, und gib uns deinen Frieden!“ —

Š tomu tole woblecženje: kolowny hač do kolen, pižany ropr, kolowny a gamaške. —

Tole njeje fantazija, to je šwěrnny podawš, to je šo štało. A tón, kiž ma tutu šašlužbu, je jedn dišsidenta abo jedny, kiž je s zyrkwoje wustupš. — Šo němške šady — přěnju nětkle njeměnimy — stejowostajichmy, šta šo tehodla, šo njebhychmy šerbške hrónčžka s tajkim njerjadom šanjerodžili. — Čhyt ty bncž tón, pschi kotrehož rowje šo tajšeho štawa, a tón, kotryž dyrbi šo s tajkim tróšchtowacž? ? ?

Zyrkej a štat.

Krajna šynoda njeje s Michalskim tydženjom hiščeže šwoje wuradžowanja škónčžila. Wuradžuje džęška, 6. oktobra, dale. W pošlednich pošedženjach špyta w došhich wuradžowanjach k nowemu wěštemu stejnišchczu pschińcž we konfirmaziškim praschěnju. Měńjenja běchu to wšchelafore. Šchto wuradžowanja wupłodžichu, šhonimy hiščeže. Šdyž šo tež něšchto pscheměni we porjedže konfirmazije, wjele pač tola niz.

— W Pruskej placži, kaž hižo našpomnichmy, nowa „wustawa ewangelskeje zyrkwoje štaropruskeje unioyny“ wot 1. haprleje. Š tomu wosjewa wubjerš ewangelskeje krajneje zyrkwoje mješ druhim tole: W nowemburu 1918 buchuw stare šwjastki, kotrež zyrkej se štatom a wjerchowštwom wjasachu, roštwajane. Šchthri lěta došho je šo šwěru džěłako, šo buchuw šo nowe wobštejnosče po šašadach prawa s nowa šarjadowale. Šta lět štary šwišš zyrkwoje se štatom je byš tež se wšchelakim wulškim žohnowanjom ša zyrkej. Nowa wustawa ma šwoje wošebitowšče, a kóždy wošadny ma šwjatu pschišłuchnosč, po njej šobudžělacž a šobuššutkowacž. „Wustawa pschewošmje se šańdženeho zyrkwineho žiwjenja a s jeho prawa to, šchtož wuprušowane a dobre, poškaže pač tež zyrkwine žiwjenje na nowe pucže ša tutón pschi-

chodny cžaš. Wjele pschiswola ša to, šo mohle šebi wošady a zyrkwine wokrješy a probinžy to šwoje šame šarjadowacž; džitwa wošebje na dobrowólne šobudžěłanje wošadnych wšchěch woschštotow a dawta žónškim nowe prawa a nowe nadawški. Wježe nowe, wjele ljubaze šwjastki, kotrež měle zyrkej a ššutkowanje šwobodnych zyrkwinych šwjastkow bóle a bóle šjednocžecž. Štwori šebi wšchnosče se šwojeho zyrkwineho prawa a rukuje tutym ša to, šo maja nahladnosč, kažtaž to nufna. Duchownemu wjedništwu w zyrkwi dawta to, šchtož jomu šłuchša, a šwěšča tač jeho ššutkowanje ša šnutškwone žiwjenje zyrkwoje. Wuswoleni šastupjerjo došstawaju wot njeje šwoju wošebitu wažnosč. „Zyrkwiny šenat“ je to wot njeje wutworjene wjedništwow zyrkwoje, w kotrymž šo wšchě možny s žyšeje zyrkwoje šjednocžeja a psches kotrež šašo na zyrkej a w zyrkwi ššutkuja. Wustawa cžini pošpyt, šo šo pschi wšchěj šwobodže pschesjednosč a žyšš nješhubi a šo šo pschi wšchěm džitwanju na pschesjednosč a žyšš šwoboda nješhubi!“ Š tutej nowej wustawu cžini zyrkej w Pruskej wažnu šrocžel do noweho žiwjenja. Šo buchuw to tež wšchitžny wošadni cžim šěpje šrosjumi, budže šo na reformaziškim šwjedženju w Božich šlužbach a wošebitych wuhotowanjach na tole džitowacž. — Š tutym wšchěm šwišuje tež, šo maja šo w Pruskej wšchě zyrkwine šastupjerštwow s nowa wolicž. W tu šhwilu je ša tute wólby poštajeny 24., 25. a 26. januar 1925.

Wšchelke s blishta a s dalofa.

Š Kalez. Naške šarške městno, tač došho hižo wuprósšnjene, je šo s nowa wupišako, a to nětko wot krajneho konšistorštwow, došelž našcha wošada šama njeje k tomu došchła, šebi noweho dušchepaštryja šwěšćicž. Šamoštwjenja ša naške šarške městno dyrbja šo hnydom pola krajneho konšistorštwow w Drježdžanach šapodacž a to jeno wot šerbškich duchownych.

Š Šodžija. Ša našchu wošadu bě šańdžena njedžela džęš šrudneho žarowanja. Pschewodžachmy k pošlednjemu cžichemu wotpocžinkej našchu knjeni šararšku, mandželšku našcheho knješa šararja Bogta. Šědy bě do našcheho šarškeho domu šačahnyła a hižo wuczahny s njeho k pošlednjemu drošhowanju. Š našchim knješom šararjom nježaruje jenož našcha wošada, ale tež wšchitžny, kiž šu njebočžicžku šnali, wošebje tež šarške domy našcheje Łužizny. Wóh špožcz jej wěczny měš!

Š Retliž. Tež s našchej šermušchu je šo našch luby „Pschedženaš“ molš. Ššwjećimy ju hašle 26. oktobra a niz hižo 19. oktobra. Našcha šermušcha šwjećži šo pschězo druhu njedželu a pošndželu po Šubijškim šermanšku, a tutón wotmewa šo pschězo druhu njedželu a pošndželu po Michale. Šuž, šchtož čhyš k nam na šermušchu pschińcž, šo nješamol! Wš dyrbjak šewat bješ thšanza domoj cžahnyč.

— Njedželu, 21. šeptembra, jako 3. njedželu w měšazu šept., pošp. 1/2 hodž. běchu po šnatym porjedže šerbške šermuške w Drježdžanach. Psches krašnu šchiznu zyrkej šaššincžachuw šašo šnyšš šerbškich šhěrlušchow a šłowa šerbškeho přědowanja. Něhdže 75 špowjednych hošczow pschisšupi k woltaršej. Škollekta ša šdžęženje Drježdžanškich šerbškich Božich šlužbow wunježe něhdže 37 hr. Po šermušach šęndže šo hiščeže hošpodliwe šerbške towarštwow „Čžornobóh“, kiž na pschilladne waschnje ša tamniške šerbške šermuške šo stara a lubošč k lužiškej domišnje haji.

Š Kraja. Šak rjanu našymu je Wóh luby Šnješ nam tola wobradžš! Šak rjanu kaž došho niz. Šak rjenje džěłako šo to pschi šěrnny ššěranju. Šak pěšnje wušhwa šo to nowy wušhwo do role, kotruž je Wóh luby Šnješ pschi wšchěm rjanym škónčž-

nym wjedrje sažo a sažo s milym deschežom wošchetiw. A sčto tola nětkole pšchi wšchēm wošladasch? To. so ludžo lětša wjazy hacž hdy prjedy njedželu džělaja. Sacž dotal běchu to tola jenož s wjetšcha „mali ludžo“ a knježi džělaczery, kotřiž njedželu dopoldnja bėrny sberachu. Lětša widžišch žamo hižo, so žiwnoščerjo njedželu dopoldnja bėrny sberaju. Njeje to „pšchewróčzeny žiwět“!? Tajku rjanu našymu dawta nam Bóh luby Knjes k tutemu džělu, a sa to džakujemy my žo jemu s tym, žo jemu wošmjemy jeho džě! Njepytnejče W, fiž tole čžinicže, so je to luty njedžaf a hiščeže hóršche! — A runje njedželu dopoldnja džělaczje! Čžehodla to a čžehodla niz popoldnju? Esnadž tehodla, dofelž je dopoldnjo wošebje žlužbam Boha lubeho Knjesa postajene, popoldnjo pak bóle čžlowjesej žlužcha? A do žyła! Esu tola tu byle čžajy, so nježbu njedželu žanych bėrnow sberali, hacž runje mějachu čžejšche džěto a wjazy džěla hacž nětkole! — So žu knježe dwory na tym wina, so žo telko njedželu džěla, je žyle wěšče wěrnó, ale to njeje jenicža wina, a žyle wěšče žane samolwjenje sa wšchěch tych, kotřiž njedželu džělaja, bywajo wot knježeho dwora njewotwižni! A tež knježe dwory žu se malymi ludžimi wšchědny džěb bėrny sberake! Sdyž nočzedža našchi žerbžy ratarjo, žiwnoščerjo kaž burjo, wjazy Knjesowy džěb žwojczicž a čžesčicž, sčto to potom hiščeže! A k tomu lětša pšchi tajkimle rjanym našymškim wjedrje! So žu tu a tam knježa na tym wina, so žwojczenje njedžele, kemschihodjenje, wužiwane žwojateho sakramenta a druge sčhoduje, je wěšte; to žame pak płacži tež wo burach, hospodarjach, nanach, wšchěch tych, kotřiž žu po žwojim stejniščežu, nadawku, powołanju tajzy, na

kotrychž jich wjele hlada, po kotrymiž žo jich wjele sžožuja, hdyž nježbu to žwoje po Božej woli čžinili. Kaž pak s hubjenym pšchikladom kaža, tak móža a dyrbja s pěknym pšchikladom polěpšchowacz, nječ to tež tak lóhke njeje, kaž to tamne! Tola pak je tole žwojaty nadawk wšchěch a my mamy jón wufonjecž žwěrní Bohu! S tym dokonjamy džěto, kotrež je wulzy mišne sa našch lud, so by to s nim žo polěpšchilo čžim prjedy, čžim lěpje, wošebje w tym, sčtož žu dobre pocžinili! S tym žlužimy s dobom žebi žamemu najlěpje a dawamy Bohu čžesčj, kotraž jemu žlužcha. — Tute ryncžki s njedželskeho nashonjenja pižane, rospominajmy žebi w dobrym měrje a k tomu sprawnje a wěrnje, hladajo sa tym, so žo s wurěčemi sažo s nowa njesašlepimy, a hladajo sa tym, so pšchi wšchēm tajkim pšchepytowanju žameho žebje a žwojeho žiwjenja wobštejimy pšched žwojim Bohom!

— „Wotročž“, powjedancžko Kristiny Konoweje, kotrež běchmy tu w „Bohaj Bóh“ wošjetwili, je žo nětko jako pětna knižka wudačo. Je to pšchihódny dar sa malych a wulkih. Dostanješch ju w „Smoleskej knižarni“ sa žnadny pjenješ. Tuž wužiwajmy tutu sčladnosč a roščerjajmy tež s tutej knižku dobru kšesčžijanjku myšl do luda.

Žiwowanje. S. w S. sa 18. p. Tr. — S. w M. sa 19. p. Tr. (reformazijiski žwojčžen). — W. M. w R. sa 20. po Tr. (fermušcha).

Samolwity redaktor: faraf Wyr gacz w Rožacžach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjeńše a wjetše džěci křesćanskich staršich.

Podawa Arnošt Serbomil.

V. Bjesadowanka.

Džensa pohladajmy na Israelski lud, hdyž měješe nad sobu sudnikow. Njemějachu so tehdom hižo rjenje. Často wotpadowachu wot Knjeza a tehodla padachu do jatby njepřecelow. Hdyž pak we zrudobje so dopomnichu a so k Bohu wołachu, zbudži jim Bóh sudnikow, kotřiž jich wuswobodžachu z ruki njepřecelow. Docyla běše jich po rjadu štyrnaće. Pohladajmy wosebje na dweju: Gideona a Simsona. A to tehodla, zo pola wobeju namakamy wjele, z čimž staj nam ze swětlým přikladom, a tež to, z čimž staj nam z zrudnym warnowanjom.

Wobaj měještaj krasne mlode lěta. Gideon wotrosće we srjedžiznje Mediskeho naroda, kotryž jara krjudowaše Israelski lud. Za to pak so mlody Gideon čim bóle přikhili ke Knjezej, Bohu swojich wótcow.

Tehodla, hdyž jeho Knjezowy jandžel postrowi a jeho wołaje k wulkemu džělu, wotmolwješe jara khutnje. Wón wažnje sebi přemyslowaše wo přičinach poraženja Israela. W tom je nam z přikladom. A hdyž bě přeswědčeny, zo Bóh jeho woprawdže pósła, zo by wuswobodžil Israelske džěci z Mediskich rukow, započa hnydom skutkować. Najprjedy natwari Knjezej woltař a započa wojowanje přeciwo přibožnistwu. Přetož wono běše z přičinu padu Israelskeho ludu. Mamy džě přislušnosć, wojować přeciwo hrěchej, kotryž niči naš narod. (Přiwěra, přibožnistwo, njewěra, wopilstwo a podobne). Gideon dosta wulke dobyće nad njepřecelom, ale wosta ponižny a česćowaše

Boha. Hdyž chceše jeho sčinić z kralom, wotpokaza to ze slowami.

„Knjez budže knježic nad wami.“ Sudn. 8—23. Běše z Israelskim sudnikom štyrecei lět. K dopomnječu wulkeho wuswobodjenja, da wudželać z dobytku, kotryž běchu sčinili, t. r. ze zlotych nawušnikow, rječazkow a podobnych wěcow wobraz, kiž wažeše nimale 28 kg.. Hladachu na njón. Z počatka běše to jenož pomnik wuswobodjenja. Bórzy však bu z přibohom, a to samo tež w domje Gideona. A běše to zlě.

Hinak wotrosće Simson. Młodemu dosta so jemu wosebite wočehnjenje. Běše Nazarejski Boži wukubłanc, nje-piješe žanych alkoholiskich napojow a Boži duch často na njeho stupaše. Ale jena wěc jemu pobrachowaše: Móc dobrych počinkow. Najlěpše nabóžnistwo ničo njeplaći, njedawa-li móe dobrych počinkow. Móžeće měc najlěpšich staršich, kotřiž was jako Simsona wukubłowaju we bohabojosći, a kotřiž na was zložichu křesćanski slub při křćenicy, je-li pak budžeće zwólniwi, žadosćam čěla, zahe so podwoliće wotročstwu někajkeho njepřecela. Simson hrajkaje ze swjatymi darami, zo ani njewědžeše, zo je jeho njebjeski Wótc hižo wopuščil; zo je jeho začisnyl, zo njeby byl ze sudnikom, doniž so potepi njemócný we rukach tyranow. Dolho Bóh čaka na pokutu čłowjeka, dolho přihladuje, ale hdyž wšitke pominanja ničo njeplaća, a čłowjek jenož čělnym a hrěšnym wěcam polěkuje, skónčnje jeho wopušči. Posledni sudnik běše Simsonowy přiwisowar Samuel. Pola teho so woboje zjednoćowaše: kruta póćiwosć a woprawdžita pobožnosć. Zbožowni budžeće, zjednoćiće-li tež wy wobojo we swoim žiwjenju.